జేబురుమాలు

బుర్రా వెంకటసుబ్రహ్మణ్యం

౧

"ఏమిటది నువ్వు కుట్టున్నది, పద్మినీ?"

"జేబురుమాలు."

"ఎవరికి?"

"ఎవరి కేమిటి? నాకే."

"చాలా బాగుంది గుడ్డ. పట్టుగుడ్డేనా?"

"పట్టే అనుకుంటాను. క్రేప్ డిషైన్ అనో, క్రేప్ డిషైన్ అనో అంటారు. నీచేతిలో ఏమిటా పుస్తకం?"

"ఇదా? అబ్బే... ఏమీ లేదు."

"అయినా చూపించు."

"పద్మినీ, ఈవాళ నీపుట్టినరోజు కాదూ?"

"ఎవరు చెప్పేరు నీకు?"

"నా కలాజ్ఞాపకం......"

"ఆపుస్తకం ముందు చూపించు."

"ఈవాళ నీపుట్టినరోజైతే చూపిస్తాను."

"ఈవాళే నాపుట్టినరోజు."

"అయితే ఇదుగో."

"ఏమిటిది, చిట్టిశాస్త్రీ? నా కిది పుట్టినరోజుకి బహుమానమా?"

"అత్తకీ, మామకీ చూపించకుండా నీపెట్టెలో దాచెయ్యాలి నువ్వు."

"వాళ్లు చూస్తే ఏమీ?"

"వాళ్లేమైనా అనుకుంటారు......పైగా నాకు సిగ్గుకూడాను."

"సిగ్గెందుకూ?......చిట్టిశాస్త్రీ, నీ పుట్టినరోజెప్పుడు?"

"ఎప్పుడైతే నీకెందుకులే ...... పైచదువులకి నువ్వు చెన్నపట్టణం వెళ్లడం నిశ్చయమేనా?"

"అమ్మా నాన్నా ఇంకా వాదించుకుంటున్నారు. నాన్నకి పంపించాలనుంది. అమ్మకి అంతగా ఇష్టంలేదు......ఈపుస్తకం బాగుండేటట్టుంది. ఎంత దీనిఖరీదు?"

"ఎంతైతే నేమీ?"

"ఇక్కడే వ్రాసిపెట్టేరు. ఏడున్నర రూపాయిలు. అబ్బా! ఎందు కింతఖర్చుపెట్టేవు?...... పోనీ, నీపుట్టినరో జెప్పుడో చెప్పు."

"అత్త నువ్వు చెన్నపట్టణం వెళ్లకుండా ఏమిటి చెయ్యాలంటుంది?"

"ఏమిటేమిటో అంటుంది."

"నాకు తెలుసునులే."

"ఏమిటది?"

"నీకు పెళ్లిచేసెయ్యాలనేనా?"

"అదంతా నీకెందుకు?....అతిప్రసంగం మాను ....నువ్వు చెన్నపట్టణం వెళ్లవా ఈసంవత్సరం?"

"నాకు వెళ్లాలనే ఉంది. అందులో ముఖ్యంగా నువ్వు అక్కడికి వెళ్లేటట్టయితే."

"నామాటకేమిలే."

"కాని మా అమ్మ నన్ను వదలి ఉండలేనంటుంది. తనతో నేను చెన్నపట్టణంలో కాపురంపెట్టడం ఒట్టిమాట. డబ్బు హెచ్చుఖర్చవుతుంది. అదికాక మాచెల్లాయికి పెళ్లిచెయ్యాలి. అమ్మా నేనూ కూడా చెన్నపట్టణంలో ఉండిపోతే సంబంధాలు వెతకడం కష్టం. నేనీఊళ్లోనే పడిఉండడం నిశ్చయం....అన్నట్టు లక్ష్మీకాంతం అని నాన్నేహితుడొకడు చెన్నపట్టణం వెళ్తున్నాడు. నాబ్రతు కిక్కడే."

"మీచెల్లికి అప్పుడేపెళ్లా?"

"పన్నెండేళ్లు నిండుతున్నాయి. దానికి చదువుకోవాలనీ లేదు. మాకూ అంతగా చదువు చెప్పించేశక్తీ లేదు. నాన్నపోయి ఆరేళ్లయిందప్పుడే."

"ఇంతడబ్బు పెట్టి ఈ పుస్తకం ఎందుకు కొన్నావు, చిట్టిశాస్త్రీ?"

"నువ్వు నవ్వనంటే ఒకసంగతి చెప్తాను."

"ఏమిటది?"

"ఆరునెలబట్టి నాచిల్లరఖర్చుల కిచ్చేడబ్బు లన్నీ కూడబెట్టి కొనగలిగేను ...... పద్మినీ, ఎవరితోనూ చెప్పకు."

"నువ్వు చాలా తమాషామనిషివిసుమా...ఈపుస్తకంమాట అమ్మకి తెలియకుండా ఎలా దాచగలను? అమ్మకి తెలియకుండా నే నేమీ ఇంతవరకు చెయ్యలేదు."

"చూపిస్తే మరేమీ లేదు. నాకు సిగ్గుగా ఉంటుంది. అదికాక అత్తకి కొంత కోపం వస్తుందేమో అనికూడా భయం."

"చూపించనులే. దాచేస్తాను. కాని, నీ పుట్టినరోజు ఏదోచెప్పు. నీకుమట్టుకు నే నేదైనా ఇవ్వవద్దూ?"

"నాకేమీ అక్కరలేదు, పద్మినీ."

"చెప్పు! నేనుకూడా నీకొకపుస్తకంకొనివ్వనా? లేకపోతే మరొక టేమైనా కావాలా?"

"నాకేమీవద్దు. నన్ను నువ్వు మరచిపోకుండా ఉంటే చాలు."

"చాలా విచిత్రంగా మాట్లాడుతున్నా వివాళ నువ్వు. నిన్నెందుకు మరచిపోతాను నేను?"

"నువ్వు చెన్నపట్నం వెళ్లిపోతున్నా వంటే నాకు చాలా దుఃఖంగా ఉంది, పద్మినీ. ఏడాదిలో ఎప్పుడోకాని నిన్ను నేను కలసుకోడం ఉండదు... సరే, కొంతకాలానికి నీకు పెళ్లికూడా అయిపోతుంది. ఆతర్వాత నిన్ను చూడడమే దుర్లభం అవుతుంది."

"పెళ్లి పెళ్లంటా వెందుకు? దానిగురించి నువ్వు మాట్లాడకు......నీ కేమికావాలో నిజంగా చెప్పు. నేనిస్తాను. పుట్టినరోజుకే అని కాదులే. ఏమిటి కావాలి?"

"నా కేమీతోచడంలేదు. చెన్నపట్టణం వెళ్లేటట్టయితే ఎప్పుడు బయలుదేరుతావు?"

"బయలుదేరితే రెండుమూడురోజులలో బయలుదేరాలి."

"నాస్నేహితుడు లక్ష్మీకాంతం ఎల్లుండి బయలుదేరుతున్నాడు."

"చెప్పు నీకేమికావాలో......పోనీ ఈ జేబురుమా లివ్వనా, అంతకీ నగిషీచెయ్యడం అయాక."

"నీకోసం కుట్టుకుంటున్నా వన్నావు!"

"పరవాలేదులే. నిన్ననే మొదలుపెట్టేను ఏమీ తోచక. ఒకవైపు సగంకూడా కాలేదు. ఇంకా మూడువైపులు నగిషీపని చెయ్యాలి......అయితే ఈ జేబురుమాలు పుచ్చుకుంటావా?"

"నీ ఇష్టం."

"నా ఇష్టం అని కాదు. మరేదైనా కావాలంటేకూడా కొని ఇస్తాను. నాదగ్గర పదిహేనురూపాయిలుదాకా ఉన్నాయి."

"ఈజేబురుమాలే కావాలి."

"సరే. నేను చెన్నపట్టణం వెళ్లేమట్టుకు ఏశలవులకైనా నే నిక్కడకి వచ్చినప్పుడే నీ కివ్వగలను."

"అసలు నా కేమీఅక్కరలేదు, పద్మినీ."

"ఊరుకో...ఏమిటంటే, చెన్నపట్టణం వెళ్లేటట్టయితే బయలుదేరేముందు దీనిని నేను పూర్తిచెయ్యలేను. అదికాక ఈనగిషీపనంతా చాలా చికాకైనపని. నాకు సామాన్యంగా ఇటువంటిపనులకి తగినంత ఓపిక కూడా లేదు."

"నువ్వు జేబురుమాలు కుట్టి నాకిస్తానంటేనే నాకెంతో సంతోషంగా ఉంది. వేరే కుట్టిఇవ్వనవసరం లేదు...నిజంగా, నేనంటే నీకు కొంచెమైనా అభిమానం ఉందా, పద్మినీ?"

"ఏమిటి, ఈవాళ నాతో ఇంత విచిత్రంగా ప్రవర్తిస్తున్నావు?......నా మేనత్తకొడుకువైనప్పుడు నీమీద అభిమానం ఉండకేంచేస్తుంది?"

"మేనత్తకొడుకు నవడంవల్ల నేనా నీఅభిమానం అంతా?"

"అదేకాదు, చిట్టిశాస్త్రీ! నువ్వు ప్రత్యేకంగా కూడా నచ్చావు. సావిత్రత్తకొడుకు లక్ష్మీనారాయణ కూడా నాకు మేనత్తకొడుకే అయినప్పటికీ అతనంటే నా కంతఅభిమానం లేదు."

"వాడు, సరే, ఒట్టిపోకిరీవెధవ. వాడికంటె నేనంటేనే నీకు ఎక్కువ అభిమానం అని నన్ను సంతోషించమంటావా?"

"నా కిదేమీ బోధపడడం లేదు. కాని నువ్వు చాలామంచివాడవని నాకు తెలుసును. నాపుట్టినరోజుకు ఇదికొని నాకివ్వాలని నీకెందుకు బుద్ధిపుట్టిందీ?....చిట్టిశాస్త్రీ, నిజంగా నువ్వంటే నాకు చాలా అభిమానం. నిజంగా. ఈజేబురుమాలు నగిషీఅంతా పూర్తికాగానే నీకిస్తాను. ఏమి?...ఈపుస్తకం దాచేస్తానులే. భయపడకు."

౨

రెండేళ్ల తర్వాత:

"ఈకుట్టుపనులంటే మీకు చాలా సరదాయేనా?"

"సరదాయేనండీ. కాని చాలాకాలంబట్టి ఏమీ చెయ్యడం లేదు. నిన్ననే మొదలుపెట్టేను, ఏమీ తోచక. నా కంతఓపిక లేదండీ. మీరే మీ ఓపికతో ఆడజన్మ ఎత్తుంటే ఇటువంటి కుట్టుపనులూ, నగిషీపనులూ ఎన్నో చేసుందురు."

"రమారమి రెండుసంవత్సరాలు మనం ఒకేకళాశాలలో ఒకేతరగతిలో ఉన్నాం కదా, ఇంకా మీరు నన్ను 'మీరూమీరూ' అనడం న్యాయమేనా? 'లక్ష్మీకాంతం' అంటూ ఉండండి. 'లక్ష్మీకాంతం గారూ' అంటే నాకు నచ్చడం లేదు."

"నన్ను మీరు 'మీరూ' అనడం లేదూ? అలాగే."

"మీ విషయంలో వేరు. మీరు ఆడవారు. మర్యాదచెయ్యవలసినబాధ్యత నా కుంది."

"స్త్రీపురుషులు సమానులనే రోజులుకదా ఇవి, నాకుమట్టుకు మర్యాదలెందుకు? అదికాక నా పేరుకొకతోకపెట్టి 'పద్మినిగారూ' అన్నా 'పద్మినీదేవిగారూ' అన్నా వినడానికి చాలా అసహ్యంగా ఉంటుంది. సాధారణంగా 'పద్మినీ' అంటే ఆపేరులో అందం ఉంది. ఒప్పుకుంటారా?"

"పేరులోమాత్రమే కాదు."

"మీ రిలా కొంటెతనపుమాటలాడడం నాకిష్టం లేదు. ఎవరైనా వింటే బాగుండదు. అనేకమంది ఇలా వస్తూపోతూ ఉంటారు. అదికాక ఆమూలకూర్చున్న పిల్ల మనమాటలన్నీ వింటోందని నా అనుమానం... వద్దు, వెనక్కి తిరిగిచూడకండి. నెమ్మదిగా మాట్లాడండి.

"నా కింకా మర్యాదలు చెయ్యడం మాననంటారు?"

"ఈరోజు ఈవిధంగా గడవనివ్వండి."

"సరేలెండి. ఈసాయింత్రం ఇక్కడకి నన్ను రమ్మని మీరు కళాశాలలో చెప్తే ఏదో ప్రత్యేకమైన కారణం ఉందనుకొన్నాను."

"ఏమీ లేదండీ. నా కేమీ తోచడంలే దిక్కడ......అదికాక నిన్నరాత్రి బట్టీ నామనస్సు చాలా చికాకుగా ఉంది. నిన్నసాయింత్రం నాగదిలో ఉన్న పిల్ల నాతో పోట్లాడింది. చీటికీమాటికీ పోట్లాడుతుందాపిల్ల. కోపంలో నాచీర ఒకటి చింపేసింది."

"నిజంగా?"

"అవును. కాని నేనుమట్టుకు ఊరకునే రకం కానులెండి. తనపెట్టెలోంచి క్రొత్తచీర ఒకటి పైకి

లాగి దాన్ని నేను చింపేసేను. దానితో ఇద్దరం ఏడుస్తూ కూర్చున్నాం...ఎందు కలా మాట్లాడకుండా చూస్తారు? ఇప్పుడిలా నవ్వుతూ చెప్తున్నాననా? తర్వాత ఇద్దరం మళ్లీ స్నేహితురాళ్ల మయిపోయాం లెండి. ఆడవాళ్లం అందరం చాలావిచిత్రమయినజంతువులమని ఒప్పుకుంటారా?"

"మీరు ఆవిడ ఉన్నగది వదలి వేరేగదికి వెళ్ల కూడదండీ?...కొందరికొందరి స్వభావాలు అలాగే ఉంటాయిలెండి. ఆడవాళ్లలోనేకాదు; మాలోకూడా. క్రిందటిసంవత్సరం నేనున్నగదిలో ఒకడుండేవాడు. వాడుకూడా......"

"నిన్నరాత్రి ఆగది వదిలెయ్యాలనే అనుకున్నాను కాని ఇప్పుడింక వదలనక్కరలేదు...... మిమ్మల్ని రమ్మని ఇక్కడ నేను చెప్పేకబుర్లు చూడండి! నాదరిద్రపుఘోషంతా మీతో నే నెందుకు చెప్పాలి, చెప్పండి!"

"అలాఅనకండి. మీరు నాతో ఎంతచనువుగా ఉంటే నా కంతసంతోషం...నేను మీతో ఇంత వరకు చెప్పలేదు. మూడునాలుగు సంవత్సరాలబట్టి రాత్రింబగళ్లు నాఆలోచనలు సఖం మిమ్మల్నిగురించే. రాజమహేంద్రవరంలో మీరు చదువుకుంటున్నరోజులలో పురుషోత్తం మీమాటలు చెప్తున్నప్పుడు......"

"మాచిట్టిశాస్త్రి?"

"అవునండీ. మేము అందరం 'పురుషోత్తం' అనే పిలుస్తూఉండేవాళ్లంలెండి...పురుషోత్తం ఏమిటేమిటో మిమ్మల్నిగురించి చెప్తున్నప్పుడు ఎప్పటికైనా మిమ్మల్ని కలసుకోవాలనీ మీతో మాట్లాడాలనీ నాకుండే అభిలాష ఇంతాఅంతాఅని చెప్పనలవికాదు."

"నిజంగా?"

"నిజంగా. మీరు షికార్లకి వెళ్లేవోట్లకి నేను కూడా వెళ్తూఉండేవాడిని, ఊరికా మిమ్మల్ని చూడడానికే. మీరు సినీమాకికాని నాటకానికికాని వెళ్తున్నారని తెలిస్తే నేనుకూడా అక్కడ తయారయేవాడిని, మిమ్మల్ని దూరాన్నుంచి చూసి సంతోషించడానికే."

"నా కాలేజీలలో మీరంటూ ఒక రున్నారన్నమాటే తెలియదు."

"మీకు తెలియడానికి అవకాశం ఏదీ? నా అదృష్టవశాత్తు మనంఇద్దరం ఒకేకళాశాలలో ఒకేతరగతిలో ఉండడం సంభవించింది. దానికితోడు మీరు చెన్నపట్టణంవచ్చిన కొన్నినెలలకే మీతండ్రిగారు నేను రాజమహేంద్రవరంనుంచి ఇక్కడికి వస్తుంటే మీకు అందజేయమని నా కేవోకొన్ని వస్తువులిచ్చారు. ఆ సమయంలో నా ఆనందానికి మేర లేదు. నేనారోజున ఇక్కడికి ఆవస్తువులు పట్టుకురావడం మీకు కబురు పంపడం, మీరు క్రిందికి దిగిరావడం, ఆతర్వాత మనకి జరిగినసంభాషణా నేను ప్రాణం ఉండగా మరచిపోలేను."

"నాకూ బాగా జ్ఞాపకం ఉందిసుమండీ. మీరు వస్తారని నాకు మానాన్న ముందరరోజునే వ్రాశాడు. ఆసాయింత్రం మీకోసం ఎదురుచూస్తూ ఉన్నాను."

"నాకోసం కాదు. ఆవస్తువులకోసం అనండి."

"లేదు, మీకోసంకూడా......మీ కోసమే."

"తర్వాత మిమ్మల్ని చూడడానికి నన్నుతరచుగా మీరు రానివ్వడం మీదయా నా అదృష్టమూను."

"మీరు నమ్ముతారో నమ్మరో కాని మీరుప్రతి శనివారం రావడం నా కెంతఅలవాటయిపోయిందంటే మీ రెప్పుడైనా రాకపోతే నాకేమీతోచదు. ఆసాయింత్రం అంతా నాకు తలనొప్పిగా ఉంటుంది."

"నిజం చెప్తున్నారా?"

"నిజమేనండీ...అన్నట్టు క్రిందటివారం మీరు నాకిచ్చిన పుస్తకం చదివేసేను సుమండీ. చాలా బాగుంది."

"నేను చెప్పేనుకాదండీ. చాలా బాగుంటుంది. మొన్నమొన్నటివరకూ ఆగ్రంథకర్త పేరుకూడా నాకు తెలియదు. మధుసూదనరావు మన తరగతిలోనే ఉన్నాడు చూడండీ..."

"ఎప్పుడూ మీ పక్కని కూర్చుంటాడు, అతనేనా?"

"అవునండీ. అతనే. చాలా తెలివైనవాడు. నేనూ అతనూ చాలా స్నేహితులం లెండి. అతను చెప్పేడు ఈగ్రంథకర్తనురించీ ఈగ్రంథంగురించీ."

"చాలా తెలివైనవాడాఅండీ అతను?"

"అవునండీ, చాలా తెలివైనవాడు."

"తరచుగా మీరు అతనితోనే తిరుగుతూ ఉంటారు కాబోలు?"

"మిమ్మల్ని చూడడానికి రాని సాయంత్రాలన్నీ అతనితోనే గడుపుతాను. చాలా చమత్కారంగా మాట్లాడుతాడులెండి."

"ఊరికా పైనుండి చూసినవాళ్లకి అంత తెలివైనవాడిలా కనబడడే!"

"అవును. చాలామంది అలా అన్నారు. మనిషికి అమితమైనసిగ్గు. బాగా ఎరుగున్నవాళ్ల దగ్గరకాని తెలివితేటలు తెలియపరుస్తూ ప్రవర్తించడు...... ఈవాళ నేను వస్తుంటే వేళాకోళానికి తననీకూడా మీదగ్గరకి తీసుకువచ్చి మీతో పరిచయం కలపమన్నాడు."

"తీసుకురాలేకపోయారా?"

"తీసుకురమ్మంటారా? ఈసారి తీసుకువస్తానులెండి."

"అన్నట్టు మీరు వెళ్లిపోయేవేళయింది. మీ పుస్తకం తెచ్చిఇచ్చేస్తాను."

"వద్దండి. మీ కంతనచ్చింది కనుక మీ దగ్గరే ఉంచుకోండి. బహుమానంగా ఇచ్చాననుకోండి. నేను చదివేకే మీకిచ్చాను కాని......"

"బహుమానంగా ఇచ్చేస్తానంటారా? అంత డబ్బుపెట్టి కొనుక్కున్నారు! నాకు చాలా నచ్చింది సుమండీ ఆపుస్తకం. మరి దానిని నాకు మీరు బహుమానంగా ఇస్తే మీకు నన్నేమిటిమ్మంటారు?"

"నాకు మీ రేమీ ఇవ్వక్కర్లేదండీ. నామీద దయఉంచితే చాలు."

"అలాకాదు. మీకు ఏగ్రంథకర్త అంటే ఎక్కువ అభిలాషో చెప్పండి. నేనొకపుస్తకం కొని మీ కిస్తాను."

"నాకు పుస్తకాలొద్దండీ."

"మరేమి టిమ్మంటారు?......పోనీ, నే నిప్పుడు కుట్టున్న జేబురుమా లిమ్మంటారా?"

"ఆగుడ్డ చాలాబాగుందిసుమండీ. ఏమిటండా గుడ్డ?"

"క్రేప్‌డిచైన్ అనో క్రేప్‌డిషైన్ అనో అంటారండీ. నిన్ననే మొదలుపెట్టేను ఏమీతోచక. ఒకవైపు పూర్తిగా అయింది. మరొకవైపు సగంకూడా కాలేదు. మిగిలిన రెండువైపులూ నగిషీపని మొదలు పెట్టనేలేదు......ఈజేబురుమాలు పుచ్చుకుంటారా?"

"మీ ఇష్టం."

"నా ఇష్టం అనికాదు. కావలిస్తే మరేదైనా కొనిఇస్తాను."

"ఈజేబురుమాలే కావాలండీ."

"అంతత్వరలో అయిపోదుసుమండీ. వెంటనే దీనిని నేను పూర్తిచెయ్యలేను. అదికాక ఈనగిషీపనంతా చాలా చికాకైనపని. నే నిదివరకే అన్నాను, నాకు సామాన్యంగా ఇటువంటిపనులకి తగినంత ఓపిక లేదు."

"సావకాశంగా కానివ్వండి. తొందరేమిటి? మీరు జేబురుమాలు కుట్టి నాకిస్తానంటేనే నాకెంతో సంతోషంగా ఉంది. నిజానికి వేరే కుట్టి ఇవ్వనవసరం లేదు."

"అలాఅనకండి. మీరు అంతఖరీదైన పుస్తకం కొనుక్కుని నాకిచ్చేసినందుకు నేను కృతజ్ఞత చూపించనక్కరలేదూ?"

"అంతకృతజ్ఞత కేముందండీ? మీ రేమిచెయ్యమన్నా చేసేందుకు సంసిద్ధుడనేకా!"

"అయితే వెళ్లిపోతారా?......మళ్లీసారి మీరు వచ్చేటప్పుడు మీస్నేహితుడిని పిలుచుకువస్తారుకాదూ?"

"మధుసూదనరావునా? తప్పకుండా తీసుకువస్తానండీ. శలవు."

"శలవు."

3

మరొక రెండేళ్ల తర్వాత :

"ఈవాళ నన్ను ప్రత్యేకంగా రమ్మనికూడా నీకుట్టుపనే నువ్వు చేస్తూకూర్చుంటే నిన్ను చూస్తూ ఆనందించమనా నీ ఉద్దేశ్యం, పద్మినీ?"

"లేదు, మధూ. అంతకోపం తెచ్చుకోకు. ఈ పని మానెయ్యమంటే మానేస్తాను. రెండేళ్లబట్టి ఏమీ చెయ్యడంలేదు. నిన్ననే మొదలుపెట్టేను ఏమీతోచక ...మానెయ్యనా?"

"అది మానెయ్యక్కర్లేదు. ఏమైనా మాట్లాడు."

"ఏమిటి మాట్లాడమంటావు? నీచిన్న చిన్న బాధలన్నీ వరుసగా చెప్పి నువ్వు చికాకుపడిపోతున్నావు కాని, నువ్వు కొద్దిరోజులలో సీమవెళ్లిపోతానని చెప్పినప్పటినుంచీ నేనెంతదుఃఖపడుతున్నానో నువ్వు ఆలోచించడం లేదు."

"అంత దుఃఖపడవలసిన కారణం ఏమిటి?"

"ఏమీ బోధపరచుకోలేవుకామా నువ్వు?...... నిన్ను మళ్లీ ఎప్పుడుచూస్తానో, మధూ! తిరిగివచ్చాక నన్ను చూస్తావోలేదోకూడా."

"చూడకేంచేస్తాను?"

"ఏమో! అప్పుడు నిన్ను 'మధూ' అని పిలిచేందుకుకూడా అర్హత నా కుంటుందోలేదో. మళ్లీ మధుసూదనరావుగా మారిపోతావేమో నువ్వు; కనబడకుండా మాయమైపోతావేమోకూడా."

"తిరిగి వచ్చేనేకమాట అలాఉండనీ, పద్మినీ. 'ఆదేశాలలో నాకార్యం ఎంతవరకు సాధించగలుగుతానా?' అని బెంగపెట్టుకున్నాను. నాకున్న ఆస్తంతా ఈసీమప్రయాణంమీదా ఈసీమ చదువులమీదా పోస్తున్నాను. నెగ్గకపోతే చావడమేమేలు."

"అలాఅనుకోకు, మధూ. నువ్వు చాలా తెలివైనవాడివి. నీకు తెలియదూ ఆమాట?"

"తెలియకకాదు. భయం. అధైర్యం...... తీరా వచ్చాక నాకు ఉద్యోగం దొరుకుతుందో దొరకదో అని ఇప్పటినుంచీ బాధ."

"వాటిగురించి ఇప్పటినుంచీ ఆలోచించకు మధూ...నీదూరబంధువు డెవడో సీమలో కలెక్టరీ పరీక్షలో ఉత్తీర్ణుడయ్యాడని చెప్పేవుకాదూ?"

"అవును. కృష్ణశాస్త్రి అని మావాడే."

"చూడు. అటువంటివాళ్ల సంగతి ఆలోచించుకో."

"అసలు కృష్ణశాస్త్రి నన్ను సీమకి రమ్మని ప్రోత్సహించినది. అతనిసలహామీదనే బయలుదేరుతున్నాను. ఒకఏడాది ఇంకా అత నక్కడుండాలి. నాసంగతంతా ఆలోపున చక్కబెట్టానన్నాడు."

"ఏడాదయేవరకూ ఆయన ఈదేశం రారన్నమాట."

"రాడు."

"రాగానే ఎంతజీతంఇస్తారో ఆయనకి?"

"నాలుగువందలో, అయిదువందలో."

"అంత డబ్బే!"

"మరేమిటనుకున్నావు?.....నాభవిష్యత్తంతా ఏలాఉంటుందో అని భయంగా ఉంది, పద్మినీ."

"భయపడకు, మధూ. నీకుమట్టుకు అంత అదృష్టం పట్టదన్నమాటేమిటి?...... ఇంతకీ, మధూ, నీ బాధలే ఆలోచించుకుంటున్నావు కాని నా మాట నువ్వు తలపెట్టడమేలేదు."

"నన్నేమిటి చెయ్యమంటావు మరి? నాజీవితం అంతా ఎంత గందరగోళంగా ఉందో చూడు."

"జ్ఞాపకం ఉందా నువ్వు ఆరునెలలక్రిందట నా కిచ్చినమాట?......మరచిపోకూడదు సుమా!"

"మరచిపోను, పద్మినీ. కాని..."

"నిన్ను మొదట చూసినప్పుడే నువ్వంటే నా కెంతో మంచి అభిప్రాయం కలిగింది. నీతో ఎక్కువ పరిచయం సంపాదించాలని నేను పన్నిన పన్నాగాలు

ఇన్నీ అన్నీ కావు. 'నేను చేసేపనులు లోకంలో మర్యాదస్థురాళ్లు చేసేపనులా కావా?' అనికూడా ఆలోచించుకోకుండా ప్రవర్తించాను. నన్ను మోసపుచ్చడం న్యాయంకాదు."

"నిన్ను మోసపుచ్చను ... కాని, ఈ మాత్రం నువ్వు బోధపరచుకోలేవూ? ఇప్పుడు నా చదువులే నాకు ముఖ్యం. మరేసంగతులూ ముఖ్యం కాదు..."

"నువ్వు నాకు చేసిన వాగ్దానం కూడానా?"

"అది కూడా."

"ఇలా ఎప్పుడో ఒకప్పుడు నాతో అంటావని నేనెప్పుడూ భయపడుతూనే ఉన్నాను."

"నీమీద నాకు ప్రేమలేక కాదు, పద్మినీ... మరి, నీకు నే నెలాబోధపరచగలను?"

"నువ్వు నన్ను మొదటిసారి చూడడానికి రావడం నీకు జ్ఞాపకం ఉందా?"

"జ్ఞాపకం లేకేమి?"

"నీ స్నేహితుడితో?"

"అవును. లక్ష్మీకాంతంతో."

"ఆరాత్రంతా నేను నిద్రపోలేదు, తెలుసునా? నిన్ను గురించే ఆలోచిస్తూ ఉన్నాను."

"నేనూ ఆరాత్రి చాలా సేపటివరకూ నిద్రపోలేదు...కాని, ఆరోజుల ప్రశంస ఇప్పుడెందుకు పద్మినీ? అప్పటికీ ఇప్పటికీ యుగాలు జరిగిపోయినట్లు అనిపిస్తుంది నాకు."

"ఏడాదిపైన పదినెలలుకూడా కాలేదు! ...... నువ్వు నాతో ఇంత నిర్లక్ష్యంగా మాట్లాడినప్పుడు నాకు ఏడుపుపర్యంతం వస్తుంది...మధూ, ఆ దేశాలలో ఆడవాళ్లతో స్నేహం చెయ్యనని వాగ్దానం చెయ్యవూ?"

"ముసలివాళ్లైనా కూడానా?"

"ముసలివాళ్లైనాకూడా."

"సరే, వాగ్దానం చేసేను. ఇంకా ఏమిటివాగ్దానం చెయ్యమంటావు చెప్పు."

"ఎంత వేళాకోళంగా ఉంది నీ కిదంతా!... మధూ, నువ్వు నన్ను మరచిపోతే నాజీవితంలో సఖం ఆనందం చచ్చిపోతుంది. నువ్వు తప్పకుండా నన్ను మరచిపోతావని నాకు తెలుసును."

"నాజ్ఞాపకశక్తి అంత తృణీకరించవలసినదికాదు. ...నిన్ను మరచిపోను, పద్మినీ, ఎలామరచిపోగలను?"

"నన్ను ఓదార్చడానికి అంటున్న మాటలవి. నిజంగా నీకు నేనింక అవసరంలేదు. నీచదువులూ నీ భవిష్యత్తూ నీకు ఎక్కువముఖ్యం అయిపోయాయి. ఒకానొకకాలంలో నా అవస్థ అంత అన్యాయంగా ఉండేది కాదు. వాటన్నిటికంటే నేనే ఎక్కువ ముఖ్యంగా ఉండేదానని."

"ఇప్పుడూ నువ్వే నాకు ఎక్కువ ముఖ్యం, పద్మినీ. కాని ఈప్రత్యేకసమయంలో నేను నాస్వంత విషయాలగురించి బెంగపెట్టుకోడం అసందర్భం అంటావా? ఇప్పుడు కాకపోతే ఎప్పుడు వాటిగురించి ఆలోచించడం?"

"కాని నామాటే ఆలోచించడంలేదు నువ్వు."

"మూడువారాల క్రిందట నీపుట్టినరోజుకి నేను పంపినపుస్తకం అందిందా?"

"అన్నట్టు దానిమాటే చెప్పడం మరచిపోయాను! అందింది, మధూ. పుస్తకం చాలాబాగుంది. అప్పుడే రెండుసార్లు చదివేను......ఈవాళ నువ్వు రాగానే చెప్దాం అనుకుంటూకూడా మరచిపోయాను. క్షమించు మధూ."

"చూసేవా మరి! నేను నిన్ను మరచిపోతున్నానో నువ్వు నన్ను మరచిపోతున్నానో తెలుసుకోడానికి ఇదే రుజువు."

"నువ్వు నీమాటలధోరణిలో పడేసరికి వింటూ నామాట మరచిపోయాను......అవును, నాదే తప్పు."

"ఎప్పటికీ నిన్ను పూర్తిగా మరచిపోలేనని ఇప్పుడైనా ఒప్పుకుంటావా?"

"పూర్తిగా మరచిపోవులే......ఇదే మొదటి సారి నా పుట్టినరోజుకి నువ్వు బహుమానం ఇవ్వడం, ఇదే ఆఖరిసారికూడా అనుకుంటాను. అంతేనా?"

"ఓపికపట్టి చూడు. ఇప్పటినుంచీ ఆశలూ అనుమానాలూ ఎందుకు?"

"ఎంత అడిగినా నీపుట్టినరోజు ఏదో నువ్వు నాకు చెప్పలేదు, మధూ."

"ఎందుకూ?"

"నాకుమట్టుకు ఆరోజున నీకేదైనా ఇవ్వాలని ఉండదూ?"

"నేనునీకిచ్చేను కనుక నువ్వుకూడా నాకివ్వాలా?"

"అంతేకాదు కారణం ...... నీపుట్టిన రోజు ఏదో చెప్పు."

"చెప్పను."

"ఈచిన్నచిన్న విషయాలలో చాలా క్రూరత్వం చూపిస్తావు నువ్వు......చెప్పు."

"అసలుసంగతి, నాకే తెలియదు పద్మినీ. మారుమూలని పల్లెటూరులో పుట్టేను. అక్కడ వాళ్లకి తిథులు తెలుసును కాని తేదీలు తెలియవు. నేనుకూడా అంతపట్టుదలగా తెలుసుకుందామని ప్రయత్నం చెయ్యలేదు. తప్పురోజు ఏదైనా చెప్పమంటే చెప్పగలను... పుట్టేము చాలదూ? ఏరోజో కూడా ఎందుకు జ్ఞాపకం ఉంచుకోడం?"

"పోనీ, అటువంటికారణం లేకుండానే నీకేదైనా బహుమానంఇస్తాను. నీకేమికావాలో చెప్పు."

"సరే, నువ్వు కుట్టున్న జేబురుమాలు కావాలి, నగిషీలన్నీ చేసేక కుట్టడం పూర్తయాక నాకియ్యి."

"ఇది నీకు నచ్చిందా?"

"గుడ్డ చాలాబాగుంది. ఏమిటి దాని పేరు?"

"క్రేప్‌డిచైన్ అనో క్రేప్‌డిషైన్ అనో అంటారు. నిన్ననే మళ్లీ మొదలుపెట్టేను, ఏమీ తోచక. రెండు వైపులు పూర్తిగా అయాయి. మూడవవైపు నగిషీ సఖంకూడా కాలేదు. ఇంకా ఆఖరివైపుని మొదలు పెట్టాలి...నిజంగా ఈజేబురుమాలే కావాలంటావా?"

"నువ్వు మరొకరికోసం కుట్టుంటేతప్ప."

"ఎవరికీ కాదు. మొదలుపెట్టినప్పుడు నువ్వు పుచ్చుకుంటావేమో చూద్దామన్న ఆశతోనే మొదలు పెట్టేను......వెంటనే దీనిని పూర్తిచేస్తానని మాటివ్వలేను సుమా. ఈనగిషీపనంతా చాలాచికాకైనపని. నాకు సామాన్యంగా ఇటువంటిపనులకి తగినంతఓపికకూడా లేదు."

"పోనీ, నేను సీమకి బయలుదేరేలోపుగా తయారవుతుందంటావా?"

"మూడునెలలు తయారవుతుంది. లేకపోతే, నువ్వు అక్కడికి వెళ్లేక పంపిస్తాను...సీమలో ఉన్నంత కాలం ఈజేబురుమాలు ఎప్పుడూ నీకోటుపైజేబులో పెట్టుకుతిరుగుతానని నాకు వాగ్దానం చెయ్యి, మధూ."

"మరి దాన్ని చాకలివాడికి వేసినరోజులలోనో?"

"నేనంటే నీకు పరమవేళాకోళంకదా!"

"లేదు, పద్మినీ. ఎప్పుడూ పెట్టుకుంటాను... అసలు నువ్వు పంపించడం అంటూఉంటే! నాకిస్తాననడమే చాలు, పంపించినా పంపించకపోయినా!"

"పంపకేంచేస్తాను?...వెళ్తావా అయితే?"

"వెళ్తాను. మళ్లీ ఒకసారి సీమకి బయలుదేరేముందు వస్తాను."

"సీమమాట చెప్పకు, మధూ."

౪

మరొక రెండేండ్లతర్వాత:

"ఓహో, పెళ్లికూతురుగారు ఈమూలకూర్చుని ఏదో కుట్టుకుంటున్నారా?"

"పెళ్లయిపోయి వారం రోజులయినా కూడా ఇంకా పెళ్లికూతురునేనా?"

"నిన్ను ఏమని పిలవాలో నాకింకా తెలియడం లేదు. ఈదేశంలో పెళ్లాలని పిలవడం గొప్పచిక్కు.

'పద్మినీ'అని పిలుద్దాం అంటే అందరూ నిన్ను ఆ పేరు పెట్టే పిలుస్తారు. నా ప్రత్యేకభావాలకి ఆ పేరు పనికి రాదు. పాశ్చాత్యపద్ధతులు అవలంబించి 'ప్రేయసీ' అని కాని 'ప్రియురాలా' అని పిలవాలంటే నా పిస్తు మాట అటుండగా అటువంటి పలుకరింపులు వింటే కొందరికి పొట్టబద్దలయ్యేటట్టు నవ్వు రావచ్చును, మరి కొందరికి గుండె బద్దలయ్యేటట్టు ఏడుపు రావచ్చును! ఏమంటావు?"

"ఈనవ్వులూ ఈ ఏడుపులూ ఎందుకు తెచ్చి పెట్టుకోడం? మానెయ్యండి."

"నన్ను 'మీరూ' అనికాని వేరేవిధంగా పిలువ నంటావు?"

"ఏమని పిలువమంటారో చెప్పండి."

"'నువ్వూ' అని పలుకరిస్తే తప్పేమిటి?"

"నాకు తెలియదు."

"మిగిలినవాళ్లున్నప్పుడు 'మీరూ, మీరూ'అని అంటే అన్నావు కాని, మనం ఇద్దరమే ఉన్నప్పుడైనా మరోకలా పిలువకూడదూ?"

"ఒకప్పుడు ఒకలాపిలిచి మరొకప్పుడు మరొకలా పిలువడం నాకు చేతకాదు. కొంప తీసి పొరపాటున మనిద్దరమే ఉన్నప్పుడు 'మీరూ' అని పిలిచి మిగిలిన వాళ్లున్నప్పుడు మరొకలా పిలుస్తానేమో!"

"అలాఅయినా పరవాలేదు...నిజంగా చూడు. పిలిస్తే 'కృష్ణా' అని పిలువవచ్చును. లేకపోతే 'శాస్త్రీ' అని పిలువవచ్చును. సులభంగా ఉచ్చరింపదగినవి రెండు చిన్నపేర్లు నాకున్నాగూడా వాటిని నువ్వు ఉపయోగించకుండా ఉండడం మంచిపనికాదు."

"మీరు పట్టుకున్న ఉత్తరం ఎవరిదగ్గర నుంచి? ...లేకపోతే నేను అడుగకూడదా?"

"నీకు చూపించాలనే తీసుకువచ్చాను. నాకు మధుసూదనరావని ఒక దూరబంధువు డున్నాడు. ఇప్పుడు సీమలో ఉన్నాడు. పాపం, ఈమధ్యనేఅతని పరీక్ష పోయింది. కొన్ని వారాలక్రిందట అతనికి మన పెళ్లినిగురించి వ్రాశాను. దానికి జవాబిది......కళాశాలలో ఉండగా నిన్ను ఎరుగుదునని వ్రాస్తాడేమిటి?"

"ఏదీ, ఇలా ఇవ్వండి......ఆయన పేరు?"

"మధుసూదనరావు."

"మధుసూదనరావా?...... అవునవును, పట్టపరీక్షకి చదువుతున్నప్పుడు నా తరగతిలోనే ఉండేవాడు."

"పాపం, చాలాకష్టాలలో ఉన్నాడిప్పుడు. ఇంకా సీమలో ఉండి చదివేందుకు నన్ను సహాయం చేసిపెట్టమంటాడు. నే నేమీ చెయ్యలేను."

"ఆరోజులలో చాలా తెలివైనవాడని పేరు సంపాదించాడాయన."

"తెలివైనవాడే. అయితేనేమి? ...... అక్కడికి వెళ్లేక చదువులుకూడా కొంత సన్నగిల్లేయనే నా అనుమానం. రాత్రింపొగళ్లు చదివితే కాని ఏమీ రాదు. నే నీ ఉద్యోగంలో ఇప్పుడున్నానూ అంటే, ఎంత కష్టపడితే నాకు లభించిందిది. అది గ్రహించరు చాలా మంది."

"ఆయన ధనవ్యయం, చదువులూ, అన్నీ వృథా అన్నమాటే ?"

"వృథాయే."

"పాపం."

"రేపురాత్రికి నాస్నేహితుడు సంజీవరావు మనిద్దరినీ భోజనానికి పిలిచాడు. ఇంకా ఎవరెవరినో కూడా పిలుస్తున్నానని చెప్పేడు. అతనిభార్య నీతోవచ్చి చెప్పిందా?"

"చెప్పింది."

"ఆవిడ నీ కెలా నచ్చింది?"

"నాకు నచ్చలేదు సుమండీ."

"ఏమీ?"

"ఆవిడపోకడలు చూస్తే నాకు అసహ్యం. ఏమిటో తిప్పుకుంటూ నడుస్తుంది, వికారంగా మాట్లాడుతుంది. లోకం అంతా తనకేసే చూస్తోందన్నట్టూ,

లోకం అంతా తనకేసే చూడాలన్నట్టూ ప్రవర్తిస్తుంది. నాకు నచ్చ దామనిషి."

"నీ కింకా ఎవరెవరిదగ్గర ఎలా ఉండాలో తెలియదుకాని, తెలిసేక ఆవిడని చూసి చాలాఆనందిస్తావు. చాలామంచి దావిడ. కొన్నిరోజులు పోయాక నువ్వే కనిపెట్తావు. ఊరికా సిగ్గుపడిపోయి అందరివెనకా గోడకి జార్లబడి నుంచుంటే ఏమిలాభం? అందరితోనూ కలసిమెలసి తిరిగి ఎవరితో ఎలా మాట్లాడాలో అలా మాట్లాడుతూ ఉండాలి. నువ్వింకా నేర్చుకోవాలీపద్ధతులన్నీ."

"నా కేమీఅక్కరలే దాపద్ధతులు."

"అక్కరలేదంటే ఎలాగ? ఆవిడతో స్నేహం చేసి ఈవిషయాలన్నిటిలోనూ తరఫీజవుతావేమోనని ఆశపడుతున్నాను నేను."

"నే నేమీ ఆవిడదగ్గర నేర్చుకోదలచుకోలేదు."

"నేర్చుకోకపోతే వీలులేదు. ఊరికా చదువుకున్నదానవై యున్నంతమాత్రాన చాలదు. ఈచిన్నచిన్నచమత్కారచేష్టలలోనే మనిషి రాణించడం రాణించకపోవడం బయలుపడుతుంది. తంటాలుపడి శ్రద్ధగా నేర్చుకుంటేనేకాని ఈచేష్టలు పట్టుబడవు. రానురాను వాటిఉపయోగం నువ్వే గ్రహిస్తావు."

"ఉన్నదానిని ఉన్నట్టుగా నచ్చకపోయాక..."

"నువ్వు నచ్చలేదని కాదు."

"మరి మీరంటున్న మాటలన్నిటికీ అర్థంఏమిటి? నాకంటె ఆవిడ మీకు ఎక్కువ నచ్చిందన్నమాట కాదూ?"

"అదేమన్నమాట! ఆవిడదగ్గర నువ్వు తరిఫీజయాక ఆవిడతలతన్ని నువ్వే పైకొస్తావు...... రేపు భోజనానికి వెళ్లేటప్పుడు మంచిరంగుపట్టుచీరె కట్టుకో. చాలాసోకుగా తయారవాలి నువ్వు."

"ఏరంగులు మంచివో ఏచీరెలు మంచివో నాకు తెలియదు. నా పెట్టెతీసి మీరే స్థిరపరచండి."

"నీకు చీరెకూడా నన్నేకట్టమంటావుకాబోలు!"

"పెంకితనం!...అవును మరి, అందంగా చీరె కట్టుకోడం నాకు తెలియదని నిశ్చయించుకు అదిగూడా మీరే కట్తానంటే, దానికి నేను ఒప్పుకోవలసినదేకా?"

"నువ్వు కుట్తున్న దేమిటి?"

"కనబడడంలేదూ? జేబురుమాలు."

"నాకే కాదూ?"

"కాదంటేనో?"

"కాకుండా ఎలా ఉంటుంది? ఏమి టాకుడ్డ? తమాషాగా ఉంది."

"క్రీప్‌డిచైన్ అనో క్రేప్‌డిషైన్ అనో అంటారూ— అదీ."

"ఏమీ, ఆపేరు క్రీప్‌శిషైన్ కాగూడదా క్రేప్‌డిచైన్ కాగూడదా?"

"ఏమో, ఆదేశాలన్నీ తిరిగివచ్చినవారు మీకే తెలియాలి."

"నాకూ తెలియదులే!......నీ కీకుట్టుపనులన్నా నగిషీపనులన్నా చాలాసరదాయేనా?"

"సరదాయే. ఈమధ్య చాలారోజులబట్టి ఏమీ చెయ్యడంలేదు కాని..."

"అవును మరి, ఈమధ్యని నీకు వేళెక్కడుంది?"

"ఛీ, ఊరుకోండి...నిన్ననే మొదలుపెట్టేను. ఏమీతోచక."

"ఈనగిషీపనంతా ఇంత పట్టిపట్టి చేసేందుకు నీకు ఓపికకూడా ఉందీ?"

"నిజానికి ఓపికలేదు. చాలా చికాకైనప నిది. కొందరు ఒకపని తలపెట్తే అది ముగించేవరకూ నిద్రపోరు. నే నారకంకాదు. జరిగినంతవరకు జరగనివ్వమని బద్ధకిస్తూఉంటాను. ఒకపనిమొదలుపెట్టేక పూర్తి చెయ్యకుండా ఏళ్లతరబడి ఊరుకుంటాను."

"అలా ఉంటే వీలులేదు మరి. ఏదీ, చూడనియ్యి ఎంతవరకూ అయిందో."

"మూడువైపులు పూర్తిగా అయాయి. నాల్గవ వైపు నగిషీ రమారమి సఖం పూర్తిఅయింది."

"ఎప్పుడు మొదలుపెట్టేవిది?"

"నిన్ననే......అంటే, ఆమధ్యని కాస్తపని చేసి అలా పెట్టెలో పడేసి ఊరుకున్నాను. నిన్ననే మళ్ళీ పైకి తీసేను."

"అలాచెప్పు! అందుకే గుడ్డ మాసిపోయినట్టుగా ఉంది."

"అది మాయంపం కాదు. సుద్దరంగే అంత."

"ఎప్పటికి పూర్తిచేస్తావిది?"

"ఎప్పటికైతే మీ కెందుకు? మీకే కుట్టిపెట్టున్నానని మీ కంతధైర్యం ఏమిటి?"

"నాకు కాకపోతే మరెవరి కంటావు?"

"నాకోసమే కాకూడదూ?"

"నీకు ఇలాంటి జేబురుమా లెందుకూ?...ఆమాటలన్నీ మాను. నే నడగగానే నాకోసమే అని వెంటనే అంటే ఎంత అందంగా ఉండునో ఆలోచించు."

"మీకేనండీ. మీకు కాకపోతే మరెవరికి? ఇంత సేపూ వేళాకోళంగా మాట్లాడుతున్నాను. అంతే తెలివైనవారు, ఆమాత్రం బోధపరచుకో లేకపోతే ఎలాగ? ......అయితే దీనిని మీకు నేను బహుమానంగా ఇస్తే నాకు మీ రేమిబహుమానం ఇస్తారు?"

"నీకు నేను మొగుడి నవడమే బహుమానం. వేరే బహుమానా లెందుకు? ... ... రేపు సాయంత్రానికి నువ్వు ఆనగిషీపనంతా పూర్తిచేసెయ్యాలి. సంజీవరావు ఇంటికి మనం భోజనానికి వెళ్ళినప్పుడు ఆరుమాలు నా జేబులో ఉండాలి......జేబురుమాలుకి ఒకమూలని నా పేరుగూడా నగిషీలో వేస్తే బాగుంటుందేమో. తగినంతవేళ లేదంటావా? పోనీ, ఆపని తర్వాత చెయ్యవచ్చునులే."

"రేపురాత్రి మీతో నాకు రావాలని లేదండీ."

"మళ్ళీ మొదలుపెట్టకు. రేపు నువ్వు రాక తప్పదు. ఆ జేబురుమాలు గురించి బధ్ధకించకుసుమా. తప్పకుండా తయారుగా ఉండాలి......రేపురాత్రి వాళ్ళందరిమధ్యా దానిని పైకి తీసి చూపించి ఈనగిషీపనంతా ప్రత్యేకంగా నాకోసం నువ్వు కష్టపడిచేసేవని వాళ్ళందరితోటీ చెప్పొద్దుమరి?...ఏమంటావు?"

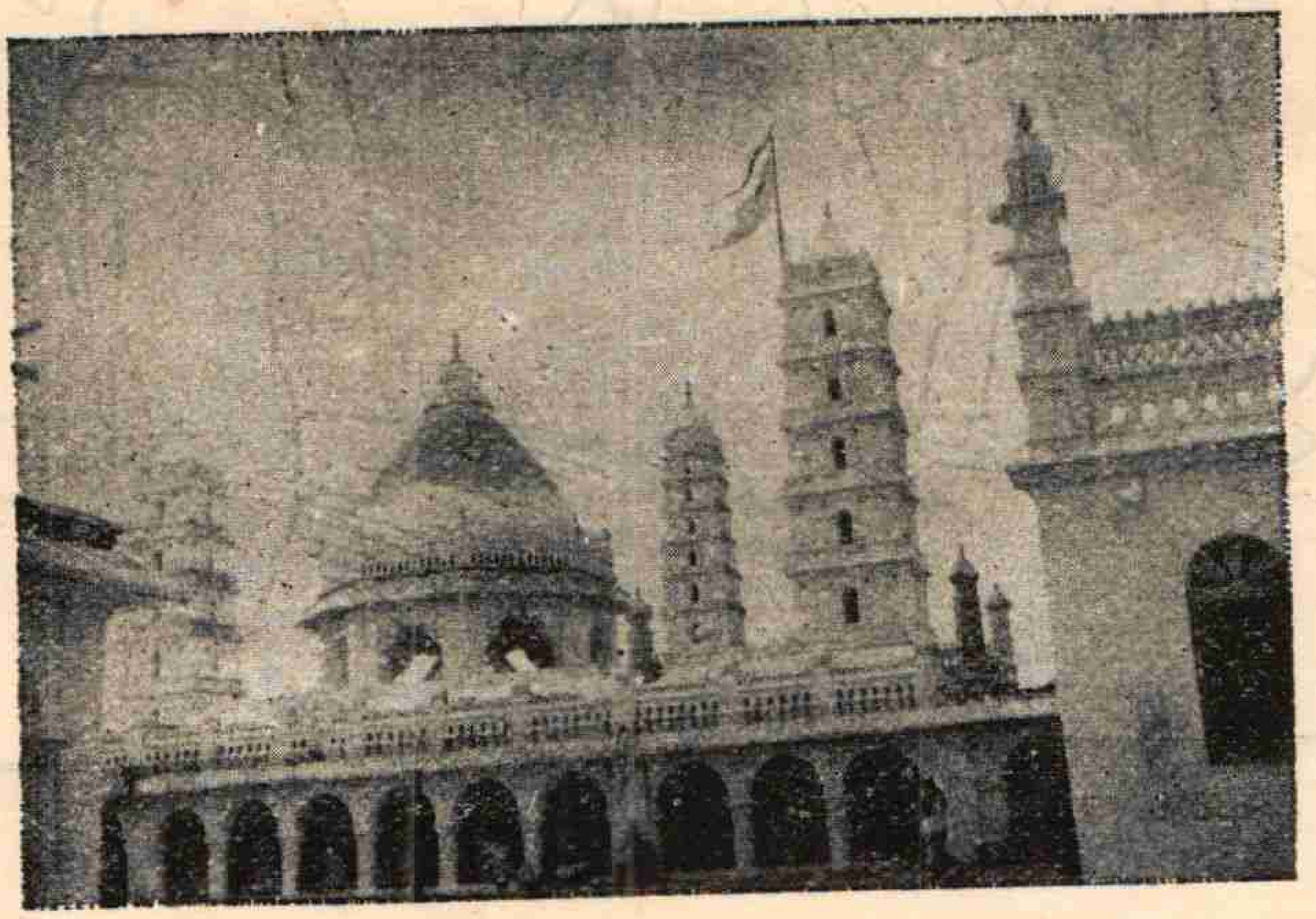

నాగూర్ గోరి

K. G.